

การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์*

Vocabulary learning of the Fifth Grade Students with Experience-based Project Activities

จิตตกานต์ พรหมประเสริฐ**

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการปฏิบัติกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์ 2) เปรียบเทียบผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความสามารถต่างกันหลังการปฏิบัติกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์ และ 3) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษจากการปฏิบัติกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์ กลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 60 คน ซึ่งสุ่มมาแบบเจาะจง แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบทดสอบวัดความรู้พื้นฐานคำศัพท์ แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมโครงการ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะด้านคำศัพท์ และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที และการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม

ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังจากการปฏิบัติกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์ โดยรวมมีคะแนนสูงกว่าก่อนการปฏิบัติกิจกรรม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสามารถต่างกัน มีผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษจากการปฏิบัติกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์อยู่ในระดับสูง โดยเรียงตามลำดับได้แก่ การเรียนรู้คำศัพท์ด้วยโครงการ กิจกรรมการสอนด้วยโครงการ ความสำคัญของคำศัพท์ กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง

คำสำคัญ : การเรียนรู้คำศัพท์ คำศัพท์ภาษาอังกฤษ กิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์

Abstract

The purposes of this research were to: 1) compare the English vocabulary learning of the Fifth Grade students before and after being taught by the Experience-based Project Activities, 2) compare the English vocabulary learning achievement of students in different ability, and 3) investigate the students' opinions towards the Experience-based Project Activities used for English vocabulary learning. The samples were 60 of the Fifth Grade students purposively selected and

* เพื่อตีพิมพ์เผยแพร่วิทยานิพนธ์แก่ผู้สนใจ

** นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี เบอร์โทรศัพท์ 0861690974 e-mail :promprasoet2523@hotmail.com อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผศ.ดร.สุทัศน์ นาคจัน

divided into 3 groups with the vocabulary learning's ability. The instruments used for gathering data were the Basic English vocabulary test, the lesson plans of Experience-based Project Activities, the English vocabulary achievement test, and the questionnaire on opinions towards the Experience-based Project Activities in English vocabulary learning. The data were analyzed statistically for mean, standard deviation, t-test independent and ANCOVA test.

The results of the study were as follows: 1) The achievement of vocabulary learning performed by the Fifth Grade students after being taught by the Experience-based Project Activities was significantly different from the pre-test at the level of .01. It was also found that the students' English vocabulary learning was better after the experiment, 2) The English vocabulary learning achievement of the students who have different ability was significantly different at the level of .01, and 3) The students' opinions toward the English vocabulary learning by using Experience-based Project Activities were at high level as a whole, ranking from the higher mean scores as the aspect of vocabulary learning with project-based activities, learning from project activity respectively, being aware on the importance of vocabulary learning and self-support with instructional activity,

Key Words: English vocabulary learning, English vocabulary, Experience-based project activities

บทนำ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันจำเป็นต้องพัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถแบบบูรณาการครอบคลุมทั้ง 4 ทักษะสำคัญ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น คำศัพท์นับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างที่ทำให้สื่อสารกันอย่างเข้าใจดังที่ออร์สา ยิงยง(2551: 21) กล่าวว่า คำศัพท์เป็นสิ่งที่จำเป็นต้องเรียนรู้และทำความเข้าใจเป็นอันดับแรกเพื่อพัฒนาไปสู่ความสามารถทางภาษา ด้านอื่น และปัญหาประการหนึ่งของการเรียนภาษาอังกฤษที่ทำให้นักเรียนอ่านแล้วไม่เข้าใจเรื่องราว เนื่องจากไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ปรากฏในข้อความหรือในบริบท ต่าง ๆ เพราะคำศัพท์เป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญที่สุดในการสื่อสารและเป็นพื้นฐานในการสร้างความเข้าใจต่อการเรียนภาษาในทุกทักษะ เซดิตาร์ (Sedita, 2005: 1) และผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อน เพราะเมื่อได้เรียนรู้คำศัพท์แล้วจึงจะสามารถนำไปใช้ในการ ฟัง พูด อ่านและเขียนได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่ว (กิตติกรรม มีแก้ว, 2546: 4)

จากการศึกษาสภาพปัจจุบันและปัญหา และความต้องการในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า การที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีนั้น นอกจากจะต้องรู้หลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่เป็นเสมือนรากฐานแล้ว การรู้คำศัพท์ยังเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมากเพราะยิ่งรู้คำศัพท์มากจำได้แม่นยำ และนำมาใช้ได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่วก็ย่อมช่วยให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้ผลดียิ่งขึ้น ดังนั้นคำศัพท์จึงมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษ แต่การเรียนรู้คำศัพท์นั้นมักจะมีปัญหาต่างที่ สุพรรณณี เสนอกิติ (2553: 1) และลอเฟอร์ (Laufer, 1998: 255-256) ได้กล่าวไว้ว่า สาเหตุของปัญหาในการเรียนคำศัพท์ มักเป็นเพราะครูยึดตนเองเป็นศูนย์กลางในการสอนคำศัพท์ เช่น ให้นักเรียนอ่านออกเสียงตาม และไม่ใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสมการเรียนรู้ การเรียนรู้คำศัพท์จำเป็นต้องใช้วิธีการที่หลากหลาย สามารถส่งผลโดยตรงต่อการสร้างองค์ความรู้คำศัพท์ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นมากสำหรับการเรียนภาษาต่างประเทศ

โดยเฉพาะภาษาอังกฤษเพราะว่าผู้เรียนที่มีความรู้คำศัพท์ในวงกว้างจะสามารถสื่อสารและใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าผู้ที่มีความรู้คำศัพท์น้อย วอลเลส (Wallace, 2007: 192)

จากการที่ผู้วิจัยได้มีโอกาสสอนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษา พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความรู้พื้นฐานด้านคำศัพท์น้อย เมื่อถามความหมายของคำศัพท์ผู้เรียนส่วนมากตอบไม่ได้หรือจดจำคำศัพท์และความหมายได้เพียงระยะเวลาอันสั้น เมื่อเรียนผ่านไปแล้วผู้เรียนส่วนใหญ่จะลืมและไม่สามารถนำคำศัพท์มาใช้ได้อีก อ่านหรือแปลความหมายของประโยคไม่ถูกต้องเนื่องจากขาดความรู้ทางด้านคำศัพท์ อีกทั้งเมื่อพิจารณาจากรายงานผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ปีการศึกษา 2553 พบว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศอยู่ที่ร้อยละ 20.99 (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ องค์การมหาชน, 2553: 3) ซึ่งถือว่าค่อนข้างต่ำและพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษในส่วนของข้อสอบที่วัดความรู้ด้านคำศัพท์นักเรียนได้คะแนนต่ำ ซึ่งส่งผลต่อคะแนนทักษะอื่น ๆ ในภาพรวม

จากสภาพปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำให้นักเรียนเกิดการพัฒนาความรู้ทางด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษมากขึ้น โดยการเรียนรู้คำศัพท์ต้องมีความน่าสนใจหลากหลายและสามารถสร้างแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษได้ จึงทำการศึกษาค้นคว้าเบื้องต้นจนพบว่า การใช้กิจกรรมโครงงานบนฐานประสบการณ์เป็นอีกแนวทางหนึ่งที่สามารถช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวได้เพราะมีกระบวนการที่ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติด้วยตนเองและเป็นการพัฒนาความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษตามความถนัดและความสนใจของผู้เรียนโดยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยการใช้ภาษาด้วยการลงมือทำ (Learning by Doing) ด้านการวางแผน ปฏิบัติงาน และการประเมินผลอย่างเป็นระบบ โดยใช้ประสบการณ์เดิมที่มีอยู่มาเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ เพราะประสบการณ์หรือโครงสร้างความรู้เดิม เป็นความรู้ที่เก็บสะสมไว้จากประสบการณ์แล้วนำมาจัดระบบตามลำดับขั้น ยืดหยุ่นได้ และจะเปิดรับความรู้ที่เข้ามาใหม่เพื่อนำมาเชื่อมโยงความรู้เก่าเข้าด้วยกัน (ภักขร หุ่นเลิศ, 2547: 14) ซึ่งวิธีการเรียนรู้นี้มีประโยชน์หลายประการ เช่น ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงในการทำงาน ได้ฝึกปฏิบัติจริงจนค้นพบความถนัดและวิธีการของตนเอง ได้แสดงออกและฝึกคิดอย่างหลากหลาย ฝึกค้นคว้ารวบรวมข้อมูลและสร้างสรรค์ความรู้ด้วยตนเอง ได้ทำกิจกรรมตามความสามารถ และความสนใจอย่างมีความสุข ฝึกความรับผิดชอบและความมีวินัยในตนเอง เกิดการเรียนรู้จากกลุ่มและได้แลกเปลี่ยนกิจกรรม รวมไปถึงการรู้จักประเมินตนเอง และยอมรับการประเมินจากผู้อื่น ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างยั่งยืนโดยมีแรงจูงใจในการให้ความสนใจใฝ่หาความรู้อย่างต่อเนื่อง (ลัดดา ภูเกียรติ, 2552: 15) นอกจากนี้การพัฒนาความรู้ทางด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กิจกรรมโครงงานยังสามารถพัฒนาสมรรถนะทางการคิดได้อีกทางหนึ่ง เนื่องจากกิจกรรมโครงงานเป็นการพัฒนาพหุปัญญาพัฒนาสมอง ช่วยพัฒนาผู้เรียนเชิงรุกตามความสนใจ ความถนัดและศักยภาพแห่งตน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างกระตือรือร้นตามวิถีแบบนักวิจัย และนำไปสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิต (พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และคณะ, 2551: 19) และกิจกรรมโครงงานเป็นกิจกรรมที่ตอบสนองความสนใจของผู้เรียน โดยผู้เรียนเป็นผู้ลงมือกระทำด้วยตนเอง สร้างกระบวนการเรียนรู้โดยใช้วิธีการและแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย จนนำไปสู่การนำผลการเรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ จริยา (อ้างถึงใน สุวิจักขณ์ อธิคมกุลชัย, 2012: 430)

จากสภาพปัญหา สาเหตุ หลักการและเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำกิจกรรมโครงงานมาใช้ในการดำเนินการศึกษาทดลองเพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมโครงงานในการพัฒนาความรู้ทางด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา เพื่อช่วยส่งเสริมให้การเรียนภาษาอังกฤษเกิดประสิทธิภาพมากขึ้น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการปฏิบัติกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์
2. เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสามารถต่างกันหลังการปฏิบัติกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษจาก การปฏิบัติกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์

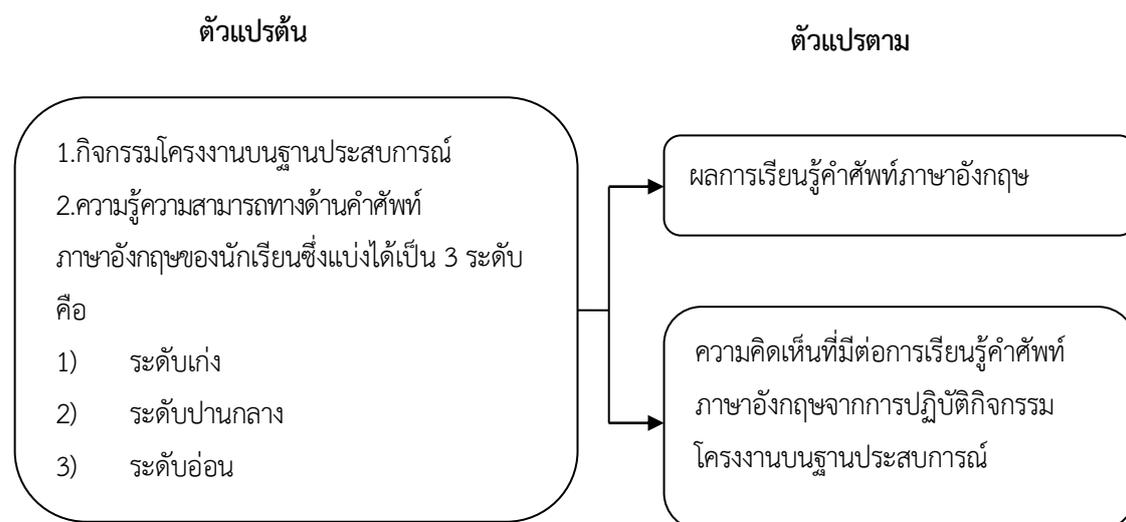
สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังการปฏิบัติกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์
2. นักเรียนที่มีความสามารถต่างกัน มีผลการเรียนรู้จากการปฏิบัติกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์ มีความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน
3. นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยการปฏิบัติกิจกรรมโครงการบนฐาน ประสบการณ์ในระดับมาก

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์” นี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นประถมศึกษา และแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างกรอบแนวคิดดังต่อไปนี้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยก่อนการทดลอง (Pre - Experimental Design) แบบศึกษากลุ่มวัดสองครั้ง (The One-Group Pretest – Posttest Designs) มีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนบ้านแหลม จำนวน 2 ห้องเรียน รวมจำนวนนักเรียน 60 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทั้งหมด 60 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน ซึ่งแบ่งตามผลการทดสอบวัดความสามารถพื้นฐานด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ระยะเวลาในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เวลาทดลอง 7 สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวมเวลาทั้งหมด 28 ชั่วโมง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์
2. แบบทดสอบวัดความสามารถพื้นฐานด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนการทำโครงการบนฐานประสบการณ์ (Pre-test) ซึ่งเป็นข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ
3. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์หลังการทำโครงการบนฐานประสบการณ์ (Post test) ซึ่งเป็นข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบจำนวน 50 ข้อ
4. แบบสอบถามความคิดเห็นในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยโครงการบนฐานประสบการณ์ จำนวน 20 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

การพัฒนาและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์ มีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

1.1 ศึกษาตัวชี้วัดตามมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และศึกษาเอกสารหรือแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการทำโครงการภาษาอังกฤษ จากนั้นจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมโครงการ จำนวน 7 แผน ใช้เวลาแผนละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 28 ชั่วโมง และหัวข้อคำศัพท์ที่นำมาทำโครงการ ผู้วิจัยและนักเรียนได้ร่วมกันวิเคราะห์และคัดเลือกจากบริบทสิ่งแวดล้อมและประสบการณ์เดิมของนักเรียนจนได้คำศัพท์ 5 หมวด คือ หมวดสิ่งของในห้องเรียน หมวดสิ่งของในบ้าน หมวดอาชีพในชุมชน หมวดสถานที่ในชุมชน และหมวดสัตว์ทะเลในท้องถิ่น

1.2 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา วิธีการสอน สื่อ หรือแหล่งเรียนรู้พร้อมทั้งทำการปรับปรุงแก้ไขและนำไปทดลองใช้กับกลุ่มประชากรเพื่อเก็บข้อมูลต่อไป

2. แบบทดสอบวัดความสามารถพื้นฐานด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนการทำโครงการบนฐานประสบการณ์ (Pre-test) ซึ่งเป็นข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ มีขั้นตอนการดำเนินงานดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาทฤษฎีและเอกสารเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบ และศึกษาตัวชี้วัดตามมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และทำการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถพื้นฐานด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยในแบบทดสอบจะต้องมีเนื้อหาครอบคลุมความรู้พื้นฐานด้านคำศัพท์ต่างๆ ของนักเรียนในระดับช่วง

ขั้นที่ 2 จากนั้น ทำการแก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับประชากร และนำมาหาค่าความยากง่าย (P) โดยเลือกข้อสอบที่มีค่าระหว่าง 0.20 – 0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ส่วนข้อสอบบางข้อที่มีค่าไม่ถึงเกณฑ์ผู้วิจัยได้นำมาแก้ไขปรับปรุง

2.2 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ หลังจากนั้นนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ความถูกต้องเหมาะสมของข้อคำถาม ตัวเลือกและภาษาที่ใช้เหมาะสมกับผู้เรียน และประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of item objectives Congruence) ระหว่างข้อคำถามของแบบทดสอบกับจุดประสงค์ของการวัด และหาค่าความเชื่อมั่น ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.77 และนำข้อที่ไม่ผ่านเกณฑ์มาปรับปรุงแก้ไขความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่น แล้วนำไปทดลองใช้ใหม่จนได้ข้อสอบฉบับสมบูรณ์ และนำมาใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3. แบบทดสอบวัดความรู้ด้านคำศัพท์หลังการทำการกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์ มีลำดับขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

3.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบและการวัดผลประเมินผลการเรียน ภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จากนั้นสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ จำนวน 50 ข้อ เป็นข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 การรู้จักและเข้าใจความหมายของคำศัพท์โดยให้โยงเส้นจับคู่คำศัพท์กับรูปภาพให้ถูกต้อง

ตอนที่ 2 การเขียนสะกดคำศัพท์โดยนักเรียนดูภาพแล้วเขียนสะกดคำศัพท์ที่ได้ถูกต้อง

ตอนที่ 3 การใช้คำศัพท์ในประโยค โดยนักเรียนอ่านประโยคแล้วสามารถเลือกคำศัพท์เพื่อนำมาเติมในช่องว่างได้ถูกต้อง

3.2 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ความถูกต้องเหมาะสมของข้อคำถาม ตัวเลือกและภาษาที่ใช้เหมาะสมกับผู้เรียน และประเมินความสอดคล้อง IOC (Index of item objectives congruence) ระหว่างข้อคำถามของแบบทดสอบกับจุดประสงค์ของการวัด จากนั้น นำแบบทดสอบที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับประชากร นำมาหาค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) โดยเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (P) ระหว่าง 0.20 – 0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ส่วนข้อสอบบางข้อที่มีค่าไม่ถึงเกณฑ์ผู้วิจัยได้นำมาแก้ไขปรับปรุง และนำมาหาค่าความเชื่อมั่น โดยมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.78 และนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องแล้วมาใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

4. การสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยโครงการบนฐานประสบการณ์มีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

4.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการทำโครงการบนฐานประสบการณ์ และศึกษาแนวคิด งานวิจัยหรือ ทฤษฎี เกี่ยวกับการสร้างแบบสอบถามความ และทำการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นในการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษด้วยโครงการบนฐานประสบการณ์ จำนวน 20 ข้อ โดยใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยการคำนวณหาค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

4.2 นำแบบสอบถามความคิดเห็นในการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยโครงการบนฐานประสบการณ์ไปเสนอผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านเพื่อตรวจสอบและหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of item objectives congruence) จากนั้นนำผลที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย ซึ่งค่าเฉลี่ยที่ยอมรับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป และนำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้ว มาใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.815

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. หลังจากทำความเข้าใจและฝึกการใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยทำการวัดความสามารถพื้นฐานด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง (Pre -test) ของกลุ่มทดลองในสภาพแวดล้อมที่เป็นเวลาเรียนปกติภายในเวลา 2 วันโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถพื้นฐานด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
2. ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นกลุ่มทดลองทำกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์ตามแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 7 แผน ใช้เวลาแผนละ 4 ชั่วโมง รวมเวลาทั้งหมด 28 ชั่วโมง และได้ทำการสรุปมาพอสังเขปดังนี้

2.1 ขึ้นก่อนโครงการหรือขึ้นวางแผนในการทำโครงการ

ครูอธิบายความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับโครงการภาษาอังกฤษ เช่น ความหมาย ประเภท และส่วนประกอบ รวมถึงให้คำแนะนำในการเลือกหัวข้อในการทำโครงการว่าต้องมีความเหมาะสมกับบริบทและประสบการณ์เดิมของผู้เรียน จากนั้นให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความรู้พื้นฐานด้านคำศัพท์เพื่อแบ่งระดับความสามารถของผู้เรียน ออกเป็น 3 กลุ่ม โดยวิธีการละคนเก่ง ปานกลางและคนอ่อนเข้ากลุ่มด้วยกัน

2.2 ขึ้นลงมือทำโครงการ

ครูอธิบาย การวางแผนและขั้นตอนในการทำโครงการ จากนั้นให้นักเรียนร่วมกันวางแผน และกำหนดขั้นตอนการทำโครงการของแต่ละกลุ่ม โดยครูเป็นผู้ให้คำปรึกษา สนับสนุนอุปกรณ์ และแนะนำแหล่งการเรียนรู้เพื่อค้นคว้าเพิ่มเติม ซึ่งประกอบด้วย หัวข้อโครงการ รายชื่อผู้ทำโครงการและชื่อครูที่ปรึกษา ที่มา ความสำคัญ และจุดประสงค์ในการทำโครงการ สมมติฐานการค้นคว้า วิธีดำเนินการ วัสดุอุปกรณ์ที่ต้องใช้และแนวทางในการศึกษาค้นคว้า ผลที่คาดว่าจะได้รับการทำโครงการและเอกสารอ้างอิง และทำการแทรกขั้นตอนการเรียนรู้คำศัพท์ในกิจกรรมด้วยดังนี้คือ

2.2.1 ครูทบทวนความรู้เดิมของนักเรียนเกี่ยวกับคำศัพท์ทั้ง 5 หมวดคือหมวดสิ่งของในบ้าน หมวดสิ่งของในห้องเรียน หมวดสัตว์ทะเล หมวดสถานที่ และหมวดอาชีพต่างๆ เพราะจะเป็นการเชื่อมความรู้ใหม่ที่นักเรียนได้รับเข้ากับประสบการณ์เดิมที่มีอยู่เพื่อจะได้เข้าใจคำศัพท์มากขึ้น โดยใช้บัตรคำศัพท์และให้นักเรียนฟังเสียงคำศัพท์จากเจ้าของภาษา จากนั้นครูออกเสียงให้ฟังซ้ำอีกครั้ง

2.2.2 ให้นักเรียนฝึกสะกดคำและฝึกอ่านรวมทั้งบอกความหมายของคำที่ถูกต้อง โดยศึกษาค้นคว้าจากพจนานุกรม (Dictionary) จากนั้นเล่นเกม โดยครูโชว์บัตรภาพหรือสื่อของจริงให้ดูและให้นักเรียนบอกคำศัพท์เป็นภาษาอังกฤษ ต่อมาอธิบายการนำคำศัพท์มาใช้ในประโยคและฝึกเขียนคำศัพท์ตามคำบอกเพื่อเพิ่มความแม่นยำในการเรียนรู้ เช่น

Dao uses a (knife) to chop the pork.

It's very hot today, please turn on the(fan).

2.2.3 ให้นักเรียนนำคำศัพท์มาจัดลำดับตัวอักษรและเรียงตามพจนานุกรมจากนั้นหาชนิดของคำ คำอ่าน และเขียนความหมายที่ถูกต้อง

2.3 ชั้นวัดและประเมินผลการทำงาน

2.3.1 ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอโครงการของตนเอง และเปิดโอกาสให้กลุ่มอื่นวิเคราะห์ชิ้นงานของกลุ่มที่ออกไปนำเสนอ และซักถามข้อสงสัย ส่วนครูเป็นที่ปรึกษาและให้ความช่วยเหลือในการตอบคำถามจากนั้นแจกแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์ให้นักเรียนทำ

2.3.2 ให้นักเรียนช่วยกันอภิปรายและสรุปผลการดำเนินงานร่วมกันว่าการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์มีประโยชน์หรือมีข้อดีและข้อเสียอย่างไร และมีอุปสรรคหรือปัญหาอะไรเกิดขึ้นบ้าง จากนั้นให้ทำแบบสอบถามความคิดเห็นในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยโครงการ

3. ผู้วิจัยวัดความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังการจัดกิจกรรม (Post-test) ของกลุ่มทดลองในสภาพแวดล้อมที่เป็นเวลาเรียนปกติภายในเวลา 2 วัน

4. ผู้วิจัย นำแบบสอบถามความคิดเห็นในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยโครงการบนฐานประสบการณ์หลังการจัดกิจกรรมให้กลุ่มทดลองทำ

5. นำผลการวัดความสามารถพื้นฐานด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษและแบบสอบถามความคิดเห็นในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยโครงการบนฐานประสบการณ์ของกลุ่มทดลอง โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรม มาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เพื่อนำไปทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์หาค่าความตรงของกิจกรรมและแบบทดสอบ โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย (Index of Item - Objective Congruence - IOC)

2. วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของคะแนนผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการปฏิบัติกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์ เพื่อทดสอบสมมติฐานโดยใช้ t-test แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระแก่กัน (t - dependent)

3. วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของคะแนนผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังการทดลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสามารถต่างกัน โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance - ANCOVA) ซึ่งกำหนดให้คะแนนเฉลี่ยก่อนการปฏิบัติกิจกรรมเป็นตัวแปรปรวนร่วม (Covariates)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า คะแนนหลังจากการปฏิบัติกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์มีคะแนนสูงกว่าก่อนการปฏิบัติกิจกรรม และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังจากการปฏิบัติกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสามารถต่างกันหลังจากการปฏิบัติกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์ ผลปรากฏว่าผลการเรียนรู้คำศัพท์

ภาษาอังกฤษโดยรวมหลังการปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียนที่มีความสามารถต่างกัน มีผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งไม่ยอมรับสมมุติฐานที่ 2

3. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษจากการปฏิบัติกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาทางด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงที่สุดเป็นลำดับที่ 1 ได้แก่ การเรียนรู้คำศัพท์ด้วยโครงการบนฐานประสบการณ์ เพราะการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยโครงการเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจมากกว่าเรียนคำศัพท์แบบปกติ ลำดับที่ 2 คือ การจัดกิจกรรมการสอนด้วยโครงการ เพราะได้ฝึกทักษะการทำงานร่วมกัน มีอิสระทางความคิดในการริเริ่มทำโครงการตามความสนใจและความถนัดของตนเอง ลำดับที่ 3 คือ ความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษซึ่งนักเรียนตระหนักว่าในยุคปัจจุบันภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากเพราะเมื่อมีความรู้คำศัพท์จะทำให้มีความมั่นใจในการใช้ภาษาและสามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ดียิ่งขึ้น และคิดว่าการเรียนรู้คำศัพท์มีความสำคัญมากกว่าการรู้และเข้าใจไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และลำดับที่ 4 คือ กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งนักเรียนรู้สึกภูมิใจที่ครูไม่ได้บอกความรู้ให้โดยตรงแต่แนะนำวิธีการจนนักเรียนสามารถค้นหาคำตอบเรื่องที่ยากรู้ได้ด้วยตนเอง รวมถึงเกิดความตระหนักว่าควรเรียนรู้เรื่องใกล้ตัวในท้องถิ่นเป็นภาษาอังกฤษ

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์ สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังจากการปฏิบัติกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์ และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังจากการปฏิบัติกิจกรรม พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เพราะวิธีการสอนแบบโครงการมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาด้านตนเองด้วยการฝึกปฏิบัติจริง โดยการฝึกใช้ภาษาให้มากที่สุด ซึ่งตรงกับแนวคิดของเพ็ญจันทร์ ผุดผีก (2550: 24) ที่ได้กล่าวไว้ว่าโครงการภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมที่สร้างเสริมการเรียนรู้ภาษาอย่างมีวัตถุประสงค์ ผู้เรียนมีโอกาสใช้ทักษะและความสามารถทางภาษาในการปฏิบัติงานอย่างเป็นระบบ เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ฝึกการคิดตัดสินใจ รับผิดชอบและเรียนรู้แบบร่วมมือกัน อีกทั้งยังมีการทำกิจกรรมร่วมกันระหว่างสมาชิกในกลุ่ม และการยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น รวมถึงผู้เรียนเป็นผู้จัดทำโครงการทุกขั้นตอน ตั้งแต่การมีส่วนร่วมในการกำหนดจุดมุ่งหมาย เลือกเนื้อหา จัดกิจกรรมจากการคิดปฏิบัติ และประเมินผลด้วยตนเองตามศักยภาพ ความต้องการ ความสนใจ และความถนัด ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกเป็นอิสระและมีความสุขในการเรียนรู้ (บุปผา สุวรรณผล, 2547: 25)

2. เปรียบเทียบผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสามารถต่างกันหลังจากการปฏิบัติกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์ พบว่า ผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยรวมหลังการปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียนที่มีความสามารถต่างกัน มีผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนกลุ่มเก่งมีความตั้งใจ สนใจเรียน และมีความพยายามในการเรียนรู้คำศัพท์มากกว่านักเรียนกลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อน และอีกปัจจัยหนึ่งก็คือ นักเรียนกลุ่มนี้มีความรู้พื้นฐานคำศัพท์ภาษาอังกฤษในระดับมากอยู่แล้ว เมื่อได้รับการส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยการทำโครงการบนฐานประสบการณ์ก็เป็นการเชื่อมโยงความรู้ใหม่เข้ากับของเดิมที่มีอยู่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ซ้ำๆ ส่งผลให้เกิดความแม่นยำมากขึ้น ดังที่ รุเมลฮาร์ท (Rumelhart, 1980) ได้กล่าวไว้ว่า ความรู้หรือประสบการณ์เดิม เป็นกลไกภายในสมองที่ทำหน้าที่เก็บรวบรวมข้อมูลและประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกันเข้าไปเก็บไว้

และช่วยจัดข้อมูลจากสิ่งแวดล้อมรอบๆตัวทั้งที่เป็นวัตถุและเป็นเหตุการณ์ โดยใช้ระบบกฎหรือใช้การใส่รหัสข้อมูล เพื่อให้บุคคลนั้นเก็บข้อมูลไว้ในสมองและเมื่อต้องการใช้ก็สามารถดึงข้อมูลออกมาใช้ให้เป็นประโยชน์ได้ และสอดคล้องกับแนวคิดของ เบลิสเซล (Belisle, 1997: 1) ที่กล่าวไว้ว่าการเรียนรู้คำศัพท์นั้นเป็นกุญแจสำคัญที่จะนำไปสู่ การสื่อสารที่ประสบผลสำเร็จเพราะคนที่มีความรู้คำศัพท์มากก็จะได้เปรียบในการเรียนรู้ทั้งภาษาที่หนึ่งและ ภาษาที่สอง และการที่มีความรู้ด้านคำศัพท์อยู่ในวงจำกัดนั้นก็อาจส่งผลถึงการรับรู้การสื่อสารทางความคิดหรือการ สรุปรวม ซึ่งจะมีผลกระทบต่อการทำความเข้าใจเนื้อหาทางภาษาด้วย กลุ่มที่ได้คะแนนรองลงมาคือ นักเรียนกลุ่ม ปานกลางและเป็นกลุ่มที่มีจำนวนมากที่สุด ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ส่วนมากมีความรู้พื้นฐาน ด้านคำศัพท์ในระดับปานกลางเมื่อได้รับการส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ที่ถูกต้องและเป็นระบบจากครูก็เกิดความรู้ด้าน คำศัพท์ในระดับที่สูงขึ้น อีกทั้งนักเรียนก็มีความตั้งใจในการเรียนรู้ กระตือรือร้นในการพยายามฝึกฝนการอ่านออก เสียง และศึกษาความหมายของคำ ถึงแม้ว่าอาจจะมีพื้นฐานด้านคำศัพท์ไม่มากเท่ากับนักเรียนกลุ่มเก่งก็ตาม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสมยศ เม่นแย้ม (2545: 47-50) ที่กล่าวว่า การสอนคำศัพท์นั้นควรสอนให้อยู่ในหมวดหมู่ เดียวกันจะช่วยในการจำให้ดีขึ้นและสอนครั้งเดียวไม่พอต้องหมั่นทบทวนบ่อย ๆ ด้วยวิธีการอันแยบยล เพื่อมิให้ นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย แต่อย่างไรก็ตามก็ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของเวลา ความยากง่ายของคำ วัย และความ สนใจของตัวผู้เรียนด้วย กลุ่มสุดท้ายคือ นักเรียนกลุ่มอ่อนซึ่งมีความรู้พื้นฐานด้านคำศัพท์น้อยที่สุด ซึ่งอาจเกิดจาก หลายปัจจัย เช่น นักเรียนบางคนขาดความสนใจไม่กระตือรือร้นในการเรียนรู้เท่าที่ควรหรือเข้าร่วมทำกิจกรรมไม่สม่ำเสมอ และมีวงความรู้คำศัพท์น้อย แต่เมื่อได้รับการสอนและฝึกฝนจากครูซ้ำ ๆ ก็สามารถนำความรู้ใหม่ไปเชื่อมโยงกับ ความรู้เดิมที่มีอยู่จนมีความรู้คำศัพท์เพิ่มมากขึ้นได้เช่นกัน แต่ก็ยังอยู่ในระดับที่ต่ำกว่านักเรียนสองกลุ่มแรกเพราะ นักเรียนกลุ่มอ่อนต้องใช้ระยะเวลาพอสมควรในการศึกษาทำความเข้าใจ ดังแนวคิดของภักษร หรุ่นเลิศ (2547: 14) และหัทธชัย สิทธิรักษ์ (2551) ที่สรุปไว้อย่างสอดคล้องกันว่าทุกคนจะมีโครงสร้างความรู้เดิมที่แตกต่างกันออกไป ตามพื้นฐานทางเศรษฐกิจ สังคม เชื้อชาติ การศึกษาและประสบการณ์ที่ได้รับ ซึ่งทำให้แต่ละคนได้รับข้อมูลหรือ ข่าวสารมาแล้วตีความได้ไม่เท่ากัน ส่งผลให้เกิดความเข้าใจที่แตกต่างกันซึ่งขึ้นอยู่กับการพัฒนาโครงสร้างความรู้ของ แต่ละบุคคลด้วย สิ่งนี้จึงเป็นสาเหตุให้นักเรียนที่มีความสามารถต่างกัน มีผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษจากการปฏิบัติ กิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เป็นเพราะนักเรียนเห็นความสำคัญและตระหนักในประโยชน์ ของการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษจากการปฏิบัติกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์ และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเป็นลำดับที่ 1 คือ ด้านการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยโครงการบนฐานประสบการณ์ซึ่งนักเรียน มีความคิดเห็นว่าการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยโครงการบนฐานประสบการณ์ทำให้นักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์เพิ่ม มากขึ้นและวิธีการเรียนคำศัพท์ด้วยโครงการ มีความน่าสนใจ และได้รับประสบการณ์มากกว่าการเรียนรู้คำศัพท์แบบ ปกติเพราะผู้วิจัยให้นักเรียนได้ลงมือทำทุกขั้นตอนของกิจกรรมโครงการด้วยตนเอง ตั้งแต่การเลือกหัวข้อคำศัพท์ที่ ต้องคำนึงถึงบริบทสิ่งแวดล้อมและประสบการณ์หรือความรู้เดิมของผู้เรียน ดังที่ อนุภาพ ตลโสภณ (2542: 9-10) กล่าวไว้ว่า ควรใช้คำศัพท์ที่นักเรียนมีความรู้เดิมมาก่อน หรือคำจากบริบทสิ่งแวดล้อมใกล้ตัวของนักเรียนมาผูก ประโยค เพื่อเชื่อมโยงไปสู่คำศัพท์ใหม่และใช้ประโยชน์จากคำศัพท์เก่าเมื่อมีความหมายเหมือนกันหรือตรงกันข้ามกับ คำศัพท์ใหม่ ซึ่งสอดคล้องกับ ปทุมรัตน์ คำเสน (2550: 27) ที่สรุปไว้ว่า โครงการภาษาอังกฤษสามารถพัฒนาผู้เรียนได้

ทั้งด้านเนื้อหาความรู้ และความสามารถด้านการใช้ภาษา โดยบูรณาการการใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ สามารถเชื่อมโยงการใช้ภาษาทั้งในและนอกห้องเรียนในสถานการณ์จริงได้ ช่วยพัฒนาทักษะชีวิต ทักษะสังคม ทักษะด้านอารมณ์และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างอิสระด้วยตนเองในการทำกิจกรรมพร้อมทั้งสามารถใช้ภาษาได้ในชีวิตจริง อีกทั้งกิจกรรมโครงการยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากที่สุดและสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง สามารถเข้าใจวิธีการเรียนรู้ของตนได้ กล่าวคือ รู้วิถีคิดของตนเองและพร้อมที่จะปรับเปลี่ยนวิถีคิดได้อย่างเหมาะสม ไม่เน้นที่การจดจำเพียงเนื้อหา (อำไพ อ้อสุวรรณ (2551: 13)

ประเด็นต่อมาที่นักเรียนเห็นด้วยในระดับมากเป็นลำดับที่ 2 คือ การจัดกิจกรรมการสอนด้วยโครงการของครู โดยนักเรียนเห็นว่าได้รับความรู้ความเข้าใจถึงขั้นตอนและกระบวนการในการทำโครงการ เพราะมีความน่าสนใจและให้ความเพลิดเพลินมากกว่าการสอนแบบปกติ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของจักรพรรดิ คงนะ (2550: 39) ที่ได้กล่าวไว้ว่า กิจกรรมโครงการช่วยสร้างเสริมการเรียนรู้อย่างมีวัตถุประสงค์เพราะผู้เรียนต้องค้นคว้าและลงมือปฏิบัติภาระงานด้วยตนเองโดยครูผู้สอนเป็นผู้ให้การสนับสนุนและให้คำปรึกษา นอกจากนี้ในการทำโครงการ ผู้เรียนยังมีโอกาสได้ศึกษา ค้นคว้า เรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้ได้รับความรู้ความเข้าใจ เรียนรู้ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม เกิดการแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน มีอิสระทางความคิดโดยมีครูเป็นที่ปรึกษา ให้คำแนะนำ ตลอดจนนิเทศติดตามการทำโครงการอย่างใกล้ชิดทุกขั้นตอน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของนิกร ปัตริรัตน์ (2554: 21) ที่สรุปไว้ว่า โครงการภาษาอังกฤษ สามารถนำมาใช้ในการสอนทักษะเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ได้เป็นอย่างดี โดยเริ่มจากเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกเรื่องที่จะศึกษาตามความสนใจ รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นแล้วนำไปสู่การศึกษาค้นคว้าโดยการอ่านหรือการฟังด้วยตนเองตามความสามารถและความถนัด ต่อมานำข้อมูลที่ได้มาเขียนอธิบายโดยมีครูคอยแนะนำช่วยเหลือตามความจำเป็น มีการฝึกซ้อมนำเสนอพร้อมทั้งมีการวิพากษ์หรือแนะนำจากผู้ฟังเพื่อพัฒนาทักษะการพูดนำเสนอ ช่วยทั้งฝึกกระบวนการทำงานกลุ่ม การคิด การสืบค้น การแก้ปัญหาที่เป็นระบบมาใช้เพื่อศึกษาค้นคว้าตอบ ดังที่ อดิگانต์ ทองมาก (2552: 18) ได้กล่าวไว้ว่า การนำเสนอผลงานที่ได้ เป็นการวัดและประเมินผลโครงการและให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อประเมินความสำเร็จของโครงการ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่อง ขั้นตอนนี้ถือเป็นหัวใจสำคัญของการจัดการเรียนการสอน เนื่องจากจะเป็นตัวสะท้อนถึงความสำเร็จของการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ

ส่วนประเด็นที่นักเรียนเห็นด้วยอยู่ในระดับมากเป็นลำดับที่ 3 คือ ด้านความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนมีความคิดเห็นว่าเป็นโลกยุคปัจจุบันภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากเพราะ เมื่อมีความรู้ด้านคำศัพท์เพิ่มขึ้นก็ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษามากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สุพรรณิ เสนภักดี (2553: 1) และ ลอเฟอร์ (Laufer, 1998: 255-256) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้คำศัพท์ต้องใช้วิธีการที่หลากหลาย ซึ่งสามารถส่งผลโดยตรงต่อการสร้างองค์ความรู้คำศัพท์ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นมากสำหรับการเรียนภาษาอังกฤษเพราะว่าผู้เรียนที่มีความรู้คำศัพท์ในวงกว้างจะสามารถสื่อสารและใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าผู้ที่มีความรู้คำศัพท์น้อย และการรู้คำศัพท์ที่มีความสำคัญมากกว่าการรู้และเข้าใจไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ดังที่ อรสา ยิ่งยง (2551: 21) ได้กล่าวไว้ว่า คำศัพท์เป็นสิ่งสำคัญในการเรียนภาษา โดยเฉพาะการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งจำเป็นต้องเรียนรู้และทำความเข้าใจคำศัพท์เป็นอันดับแรกเพื่อพัฒนาไปสู่ความรู้ ความเข้าใจและความสามารถในการใช้ภาษา ทั้งด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน ในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

ประเด็นที่นักเรียนเห็นด้วยอยู่ในระดับมากเป็นลำดับสุดท้าย คือ ด้านกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยนักเรียนชอบการเรียนรู้จากสื่อหรือแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ มากกว่าการนั่งเรียนในห้องเรียนแบบปกติ และการเรียนรู้

ภาษาอังกฤษจำเป็นต้องหาความรู้เพิ่มเติมจากนอกชั้นเรียน อีกทั้งยังรู้สึกภูมิใจที่ครูไม่ได้บอกความรู้ให้โดยตรง แต่แนะนำวิธีการจนนักเรียนสามารถค้นพบคำตอบได้ด้วยตนเอง หรือถ้ามีข้อสงสัยสามารถหาคำตอบได้เองจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ในโรงเรียน และนักเรียนควรรู้เรื่องใกล้ตัวในท้องถิ่นเป็นภาษาอังกฤษเพื่อที่จะได้มีความมั่นใจในการใช้ภาษาตามสถานการณ์ต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น ที่เป็นเช่นนี้เพราะนักเรียนได้มีโอกาสค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นห้องสมุด หรือ สืบค้นจากอินเทอร์เน็ต ซึ่งสิ่งเหล่านี้ช่วยเปิดโลกทัศน์ของนักเรียนให้กว้างขึ้น ดังที่ แฮคแมน (Hackman, 2008: 9-10) ได้กล่าวไว้ว่า ในกระบวนการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนควรจัดกิจกรรมที่มีความหลากหลาย เช่น การถามตอบ จัดกิจกรรมส่งเสริมให้มีการจับคู่กันอ่านเพื่อพูดคุยหรืออภิปรายถึงหนังสือที่นักเรียนและคู่ของนักเรียนได้อ่านมาว่ามีคำศัพท์ใหม่ๆอะไรบ้างและทำการจดบันทึกไว้และนำมาพูดคุยกับครู ซึ่งสอดคล้องกับ วัฒนา มัคคสมัน (2550: 24) ได้สรุปไว้ว่า โครงการเป็นการจัดประสบการณ์ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างลุ่มลึก โดยหัวข้อและปัญหาที่จะศึกษามาจากความสนใจของตัวผู้เรียนเอง เป็นการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ตรงกับเรื่องที่ศึกษานั้น โดยให้ผู้เรียนสังเกตและลงมือทำอย่างใกล้ชิดจากแหล่งความรู้เบื้องต้น อาจใช้ระยะเวลาที่ยาวนานอย่างเพียงพอตามความสนใจ เพื่อที่ผู้เรียนจะได้ค้นพบคำตอบและคลี่คลายความสงสัยใคร่รู้ ในการจัดกิจกรรมนั้นผู้เรียนอาจประสบทั้งความสำเร็จและความล้มเหลวในวิธีการแสวงหาความรู้ตามวิธีการของตนเอง และเมื่อพบคำตอบก็จะนำความรู้ใหม่ที่ได้นั้นมาทำการนำเสนอในรูปแบบต่าง ๆ ตามความต้องการและความคิดสร้างสรรค์ของตนเอง ซึ่งอาจเป็นงานเขียน งานวาดภาพระบายสี การสร้างแบบจำลอง การเล่นเกมบทบาทสมมุติ การทำหนังสือหรือรูปแบบอื่น ๆ โดยจะนำเสนอความรู้ต่อเพื่อน ๆ คุณครู ผู้ปกครอง และคนอื่น ๆ ทำให้เด็กเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของนิทยา โยคะสิงห์ (2550: 39) ที่กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบโครงการ เป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าในเรื่องที่สนใจอยากเรียนรู้ เป็นกิจกรรมที่ฝึกทักษะการคิดอย่างเป็นระบบ ลงสู่การปฏิบัติจริง สร้างความสัมพันธ์อันดีภายในกลุ่มของผู้เรียน เกิดองค์ความรู้ใหม่ และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์ มีประเด็นสำคัญที่นำมาเสนอแนะได้ดังนี้

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้

1. จากผลการวิจัยพบว่า การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์สามารถทำให้นักเรียนมีความรู้คำศัพท์เพิ่มมากขึ้นโดยวัดได้จากคะแนนผลการเรียนรู้คำศัพท์ที่สูงขึ้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การใช้กิจกรรมโครงการน่าจะเป็นวิธีที่เหมาะสม ที่ควรนำมาใช้ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษหรือในวิชาอื่น ๆ ด้วย เพราะกิจกรรมโครงการสามารถช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาได้เป็นอย่างดี อีกทั้งผู้เรียนยังมีอิสระทางความคิด ได้มีโอกาสทำในสิ่งที่ตนเองสนใจและมีความถนัด ดังนั้นการจัดกิจกรรมโครงการจึงควรคำนึงถึงความเหมาะสมและระดับความสามารถและบริบทของของผู้เรียน ซึ่งจะส่งผลต่อการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพต่อไป
2. จากการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความสามารถต่างกันหลังจากการปฏิบัติกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์ พบว่า ผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยรวมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสามารถต่างกัน มีผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การแบ่งนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อนนั้น แต่ละกลุ่มย่อมมีพื้นฐานทางด้านคำศัพท์ที่

แตกต่างกัน และเมื่อได้รับการส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์จากครูด้วยการทำโครงการ นักเรียนทั้ง 3 กลุ่มก็มีคะแนนผล การเรียนรู้คำศัพท์หลังจากการปฏิบัติโครงการอยู่ในระดับที่สูงขึ้นอย่างแตกต่างกันตามสภาพความรู้พื้นฐานเดิมของ นักเรียน ดังนั้นในการจัดกิจกรรมโครงการควรให้เด็กที่มีความสามารถต่างกันได้อยู่แบบคละกัน คือ มีทั้งเด็กเก่ง ปาน กลาง และอ่อนอยู่ในกลุ่มเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อให้ให้นักเรียนได้ฝึกทำงานร่วมกันและนักเรียนที่เก่งจะได้มีโอกาสช่วยเหลือ นักเรียนกลุ่มปานกลางและอ่อนเพื่อเป็นการแบ่งปันความรู้ ซึ่งกันและกัน ลดความเห็นแก่ตัว อันจะส่งผลต่อการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น และครูควรติดตามการทำงานของนักเรียนทั้งในเวลาและนอกเวลาเรียนพร้อมที่จะให้ คำปรึกษาตลอดเวลาเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนทุกคนได้มีโอกาสในการเรียนรู้อย่างเท่าเทียมกัน

3. จากผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษจากการปฏิบัติกิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์อยู่ในระดับมาก ซึ่งนักเรียนมีความคิดเห็นว่าการเรียนรู้ คำศัพท์ด้วยโครงการสามารถทำให้นักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์เพิ่มมากขึ้น รองลงมาคือ การจัดกิจกรรมการสอนด้วย โครงการ ความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง ดังนั้นครูผู้สอนควรนำแนวคิดนี้ไป เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีความเหมาะสมมากขึ้น โดยควรเน้น การสอนคำศัพท์ให้มากขึ้นกว่าเดิม ชี้แจงและสร้างความตระหนักให้นักเรียนเห็นถึงความสำคัญและประโยชน์ของการ เรียนรู้คำศัพท์ อีกทั้งควรบูรณาการกับกิจกรรมโครงการมากขึ้น ควรมีการเตรียมการสอนที่ดี หาวิธีที่สร้างแรงจูงใจ และกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการอยากเรียนรู้ภาษาอังกฤษ รวมถึงควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองตาม ศักยภาพ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อตัวผู้เรียนและเป็นการพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษในหมวดอื่นโดยใช้กิจกรรมโครงการบนฐาน ประสบการณ์เพื่อนักเรียนจะได้มีโอกาสเรียนรู้คำศัพท์อย่างหลากหลายและเป็นการพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ของ นักเรียน เช่น คำศัพท์หมวดสมาชิกในครอบครัว หมวดอาหารและเครื่องดื่ม หรือหมวดเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย เป็นต้น อีกทั้งควรมีการสอนบูรณาการกับวิชาอื่นเพื่อเป็นการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มี ประสิทธิภาพมากขึ้น

2. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษในเรื่องอื่นโดยใช้กิจกรรมโครงการบนฐานประสบการณ์ เช่น ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ภาษาอังกฤษจากฉลากสินค้า หรือภาษาอังกฤษจาก สิ่งแวดล้อมรอบตัว ซึ่งจะช่วยให้โลกทัศน์และขยายองค์ความรู้ของการเรียนภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนมากขึ้น

3. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมโครงการเพื่อพัฒนาผู้เรียนในด้านคุณลักษณะ อันพึงประสงค์ เช่น ความรับผิดชอบ ความกล้าแสดงออก และเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อจะได้นำผลการศึกษามา ปรับปรุงและพัฒนาวิธีการสอนให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

- กิตติกรรณ์ มีแก้ว. (2546). การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลอินทปัญญา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จักรพรรดิ คงนะ. (2550). การพัฒนาแบบฝึกการอ่านภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับปัญหาของวัยรุ่นตอนต้น
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนหลวงพ่อเข้มวัดตาก้องนุสรณ์จังหวัดนครปฐม.
ปริญญาโท ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร
- นิกร ปัตร์ตัน. (2554). การเปรียบเทียบทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ความมั่นใจในการใช้
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และความคงทนในการเรียนรู้ระหว่างการจัดกิจกรรมการสอน
ภาษาอังกฤษแบบโครงงานและแบบ TPR ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นิตยา โยคะสิงห์. (2550). การพัฒนาครูด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโครงงาน โรงเรียนกมลาลัย
อำเภอกมลาลัย จังหวัดกาฬสินธุ์. การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บุปผา สุวรรณลพ. (2547). การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบโครงงานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.
การค้นคว้าแบบอิสระ ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ปทุมรัตน์ คำแสน. (2550). การพัฒนาบทเรียนโครงงานภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการส่งเสริมสุขภาพเพื่อ
ส่งเสริมความสามารถทางภาษาและความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนระดับกำลังพัฒนา.
วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พิมพ์ดี เดชะคุปต์, พเยาว์ ยินดีสุข และราชน มีศรี. (2551). การสอนคิดด้วยโครงงาน : การเรียนการ
สอนแบบบูรณาการ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เพียงจันทร์ ผุดเผือก. (2550). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
โดยใช้กิจกรรมโครงงานแบบบูรณาการสำหรับครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา โรงเรียน
ในสังกัดสังฆมณฑลราชบุรี. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
ในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ภัทธร ทรุ่นเลิศ. (2547). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้
โครงสร้างเรื่องเล่า กับการสอนโดยวิธีการแปลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน
สายน้ำผึ้ง กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอน
ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ลัดดา ภูเกียรติ. (2552). การสอนแบบโครงงานและการสอนแบบใช้วิจัยเป็นฐาน : งานที่ครูประถมทำได้.
กรุงเทพฯ: บริษัท สาสะแอนด์ซันพรีนติ้ง จำกัด.
- วัฒนา มัคคสมัน. (2550). การสอนแบบโครงการ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน). (2553). รายงานผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-Net) ปีการศึกษา 2552 ช่วงชั้นที่ 2 (ประถมศึกษาปีที่ 6). กรุงเทพฯ: สถาบัน.
- สุพรรณณี เสนภักดี. (2553). การใช้วิธีการสอนแบบโครงงานเพื่อสร้างความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดตะกล้า กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุวิจักขณ์ อธิคมกุลชัย. (2555). “การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง โครงงานวิทยาศาสตร์ผลิตภัณฑ์จากท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.” วารสารวิชาการ Veridian E-Journal ปีที่ 5, ฉบับที่ 1 เดือน มกราคม – เมษายน: 430.
- สมยศ เม่นแย้ม. (2545). **ครูไทยสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย.
- หัสชัย สิทธิรักษ์. (2551). **ทฤษฎี Schema กับประสบการณ์เดิม**. ค้นเมื่อ สิงหาคม 15, 2555 จาก <http://www.nstru.ac.th>.
- อดิگانต์ ทองมาก. (2552). การใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบโครงงานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและทักษะการคิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านควนสวรรค์ จังหวัดตรัง. ปริญญาบัตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อรสา ยิ่งยง. (2551). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เรียนด้วยบทเรียนเกมคอมพิวเตอร์ และบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชา ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อำไพ อ้อสุวรรณ. (2551). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและทักษะการจัดการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้โครงงาน กับการเรียนรู้แบบปกติ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- อนุภาพ ดลโสภณ. (2542). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนโดยใช้เกมและการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม :บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.

ภาษาต่างประเทศ

- Belisle, Teresa A. (1997). *Developing Vocabulary Knowledge in the Immersion Classroom*. Normandale French Immersion School, Edina, MN. Retrieved September 15, 2012 from http://www.carla.umn.edu/immersion/acie/vol_1/Bridge.1.1.pdf.
- Hackman, Sue. (2008). *Teaching Effective Vocabulary*. Nottingham: Department for Children, Schools and Families.

Laufer, B. (1998). The Development of Passive and Active Vocabulary in a Second Language: Same or Different?. **Applied Linguistics**, 19/2 : 255-271.

Rumelhart , D. 1980 . “**Schemata: The building blocks of cognition.**” In Theoretical Issues in Reading and Comprehension, ed. R. Spiro, B. Bruce, and W. Brewer, 33–58. Hillsdale, NJ: Lawrence Erlbaum. Retrieved August 18, 2012 from [https:// biolawgy.wordpress.com/.../rumelhart-d-e-1980-schemata-the...](https://biolawgy.wordpress.com/.../rumelhart-d-e-1980-schemata-the...)

Sedita, Joan. (2005). Effective Vocabulary Instruction. **Insights on Learning Disabilities**. 2(1): 33-45. Retrieved October 10, 2011 from www.keystoliteracy.com/reading.../effective-vocabulary-instruction.p...

Wallace, Christopher. (2007). Vocabulary: The Key to Teaching English Language Learners to Read. **Reading Improvement**, Vol.44, No.4:189-192. Retrieved June 3, 2011 from www.questia.com > ... > Reading Improvement